

Arrest

nr. 157 678 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. CALLEWAERT en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden een visumaanvraag (type C) in op 11 februari 2011 bij het Belgische Consulaat te Shanghai teneinde hun dochter en schoonzoon te bezoeken. Ze stelden de heer RR, zelfstandige van beroep, aan als referentiepersoon en garant in België. Bij beslissing van 22 maart 2011 werd de afgifte van de visa geweigerd. Dit is de bestreden beslissing voor de heer WC:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
- *U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
- *De tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd aangezien de garant zelfstandige is, worden de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd als zijnde een bewijs van wat men reëel verdient. Het is inderdaad zo dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.*
- *Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf, aangezien de tenlasteneming niet is aanvaard. Daarenboven levert betrokkene geen bewijs van financiële middelen aan de hand van een nominatieve aankoopbordereau van Travelcheques of een kredietkaart bruikbaar op het Belgisch grondgebied gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende beschikbare middelen.*
- *Betrokkene kan niet aantonen dat de financiële middelen onmiddellijk kunnen worden gebruikt in België.*“

De bestreden beslissing voor mevrouw FD luidt als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
- *U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
- *De tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd aangezien de garant zelfstandige is, worden de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd als zijnde een bewijs van wat men reëel verdient. Het is inderdaad zo dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.*
- *Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf, aangezien de tenlasteneming niet is aanvaard. Daarenboven levert betrokkene geen bewijs van financiële middelen aan de hand van een nominatieve aankoopbordereau van Travelcheques of een kredietkaart bruikbaar op het Belgisch grondgebied gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende beschikbare middelen.*

Betrokkene kan niet aantonen dat de financiële middelen onmiddellijk kunnen worden gebruikt in België.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn van 200/38 van 29 april 2004, van de artikelen 1.2a en 32 van de verordening 810/2009 en van artikel 43 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers betogen dat zij niet dienden aan te tonen voldoende bestaansmiddelen te hebben en geen tenlasteneming dienden voor te leggen. Ze menen dat die vereisten de bovenvermelde bepalingen schendt. Zij stellen: *“Dat in casu de bestreden beslissing veel verder gaat dan hetgeen vooropgesteld wordt in de wetgeving. Dat verzoekers hun paspoort hebben voorgelegd en hun band met hun Britse schoonzoon hebben duidelijk gemaakt. Dat zij notariële certificaten voorlegden dat zij weldegelijk de ouders zijn van mevrouw YW, dat zij de identiteitskaarten van YW en de heer ZHS indienden en tevens een uittreksel van de huwelijksakte van deze laatste twee personen. Dat de bloedband met hun dochter, YW en bijgevolg hun band met de heer ZHS niet betwist werd noch in de vorige visumweigerig, noch in de bestreden beslissing. Dat verzoekers niet dienen aan te tonen ten laste te zijn, aangezien zij geen duurzaam verblijfsrecht vragen, doch enkel een toeristenvisum van drie maanden. Dat verzoekers helemaal geen voldoende bestaansmiddelen dienen aan te tonen, dat zij helemaal geen tenlasteneming moeten voorleggen, dat zij zeer zeker geen financiële dekking dient te hebben en zij zelfs geen verzekering moet hebben. Dat zij overigens Wél voldoende financiële dekking hebben, die wél onmiddellijk kan gebruikt worden. (zie stukken 8,9,10 en 11 van de visumaanvraag) Dat de bemerkingen over de onontvankelijkheid van de tenlasteneming irrelevant zijn, daar zij geen tenlasteneming moeten kunnen aantonen. Dat voor zover dit wel wordt*

geëist gedaagde de bepalingen art. 5 en 6 van Richtlijn 2004/38 schendt alsmede art. 1 van Verordening 810/2009 schendt en zodoende dus de jure geen beroep kan doen op art. 32 van diezelfde Verordening. Dat gedaagde artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt daar de opsomming die in dit artikel gemaakt wordt van mogelijke uitzonderingen op het inreisrecht van familieleden van EU-burgers strikt is. Dat de bestreden beslissing echter totaal andere redenen aanhaalt om het visum te weigeren dan de uitzonderingen die in dit artikel voorzien zijn. Dat het arrest nummer 48.259 van 20 september-2010 van Uw Raad bevestigde dat voor het inreisrecht voor familieleden van een burger van de Unie, een visum dient afgeleverd te worden op voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond en een geldig paspoort dient te worden voorgelegd en dat geen andere voorwaarden kunnen vereist worden. Dat zulks uiteraard ook maakt dat gans de motivering van de bestreden beslissing de jure foutief is."

2.2. Verzoekers betwisten de inhoud van de motivering niet, doch menen enkel dat zij begunstigde zijn van de Richtlijn 2004/38 van 29 april 2011. Echter, de bestreden beslissingen stellen duidelijk dat zij zich niet kunnen beroepen op de richtlijn 2004/38/EG, daar ze niet aantonen ten laste te zijn van de EU-burger aan wie zij de rechten willen ontlennen. De beslissingen verwijzen hierbij naar artikel 2, §1d van die richtlijn, die luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- 1. „burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;*
- 2. „familielid”:*
 - a) de echtgenoot;*
 - b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;*
 - c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;*
 - d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b) , die te hunnen laste zijn;"*

Aangezien verzoekers hun dochter en schoonzoon, van Britse nationaliteit wensden te bezoeken en als garant en referentiepersoon de heer RR hebben aangeduid, stelt de Raad vast dat verzoekers enerzijds niet hebben aangetoond wat hun band is met de garant, en anderzijds niet gevolgd kunnen worden in hun bewering dat ze begunstigde zijn van de richtlijn 2004/38. Immers, zoals artikel 2 van die richtlijn, supra geciteerd, stelt, dienden verzoekers desgevallend aan te tonen dat ze ten laste zijn van hun schoonzoon, de heer SZ, van Britse nationaliteit.

Derhalve werd door verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekers geen beroep kunnen doen op de richtlijn 2004/38/EG. De beslissingen luiden immers als volgt:

"Commentaar :

Betrokkene kan zich niet beroepen op richtlijn 2004/38/EG aangezien betrokkene niet aantoont ten laste te zijn van de EU-burger aan wie hij zijn rechten wil ontlennen (Art. 2,§1d).

Motivatie:

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

- Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
- Band met de garant wordt niet aangetoond*
- U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
- Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf, aangezien de tenlasteneming niet is aanvaard; Daarenboven levert betrokkene geen bewijs van financiële middelen aan de hand van een nominatieve aankoopbordereau van travelcheques of een kredietkaart bruikbaar op het Belgische grondgebied gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende beschikbare middelen.*
- De tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: aangezien de garant zelfstandig is worden de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd als zijnde een bewijs van wat men reële*

verdient. Het is inderdaad zo dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.

- Betrokkene kan niet aantonen dat de financiële middelen onmiddellijk kunnen worden gebruikt in België."

Aangezien verzoekers zich in casu niet kunnen beroepen op de richtlijn 2004/38, kunnen ze een schending van de artikelen 5 en 6 van die richtlijn niet aannemelijk maken. Artikel 1.2a van de verordening 810/2009 luidt als volgt:

"2. Deze verordening is van toepassing op onderdanen van derde landen die bij het overschrijden van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit dienen te zijn van een visum op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld zulks onverminderd:

a) de rechten van vrij verkeer die worden genoten door onderdanen van derde landen die gezinsleden van burgers van de Unie zijn".

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun bewering dat zij, als visumplichtigen, geen tenlasteneming moeten voorleggen. Zij maken hun bewering op geen enkele wijze aannemelijk.

Artikel 3bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.

De persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft is samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van diens kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring.

De burgemeester, of zijn gemachtigde, van de gemeente waar de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is ingeschreven in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister, is ertoe gehouden de handtekening onder de verbintenis tot tenlasteneming te legaliseren, indien de voorwaarden tot bekrachtigen van de handtekening vervuld zijn. De burgemeester of zijn gemachtigde kan in een advies gericht aan de Minister of zijn gemachtigde aangeven of de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, over voldoende middelen beschikt. Dit advies is niet bindend. De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan de verbintenis tot tenlasteneming moet beantwoorden en bepaalt de nadere regels met betrekking tot de terugvordering van de sommen ten laste van de persoon die deze verbintenis ondertekend heeft. De Koning kan bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de geldigheid van de verbintenis tot tenlasteneming afhankelijk is van de verplichting om een geldsom te storten in de Deposito- en Consignatiekas of om een bankgarantie te geven."

Artikel 17/2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"De verbintenis tot tenlasteneming bedoeld in artikel 3 bis van de wet kan aangegaan worden zowel ten opzichte van een vreemdeling die onderworpen is aan de visumplicht als ten opzichte van degene die hiervan is vrijgesteld. Dit geschiedt aan de hand van een document dat overeenkomt met het model van bijlage 3 bis.

De verbintenis tot tenlasteneming vormt, zelfs indien ze gelegaliseerd werd door de burgemeester of diens gemachtigde, slechts een bewijs van voldoende middelen van bestaan ten aanzien van de vreemdeling indien ze ontvankelijk verklaard werd en aanvaard werd door de Minister of zijn gemachtigde."

Voorts merkt de Raad op dat verzoekers wel enerzijds een tenlasteneming hebben bijgevoegd bij hun visumaanvraag, doch anderzijds menen dat zij dit niet hoeven te doen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin van de door verzoekers opgeworpen bepalingen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC